

6/38

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

Aquest número 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de BARCELONA cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

Lo primer de Maig á Barcelona.

LA CAIXA DELS SOLDATS

	Pessetas.
Socorro al soldat <i>Julio Aldea</i> , del Batalló de Baza, 6.ª, Peninsular: pateix de dissenteria crònica.—Viu: Carrer de la Riereta, núm. 16, 2.ª.....	20
Socorro al soldat <i>Zacarias Sandé</i> , del Regiment de Voluntaris de Madrid; ferit del costat esquert.—Viu: Carrer de Mitjdia, 9, principal.....	20
Socorro al soldat <i>Florencio Rosich</i> , del Regiment d'Infanteria Borbón, núm. 17; li falta'l bras dret de resultats de una bala.—Viu: Carrer de la Llealtat, núm. 40, 1.ª (Gràcia.).....	30
Socorro al soldat <i>Simón Falcón</i> , del Regiment de Murcia, núm. 37; pateix de febres.—Viu: Carrer de la Cadena, núm. 6, porteria.....	10
Socorro al soldat <i>Joaquim Barché</i> , del Batalló de Casadors de Colón, núm. 23; ferit en la cama esquerra.—Viu: Carrer Portal Nou, 39, 1.ª.....	20
Socorro al soldat <i>Salvador Martín</i> , del Regiment de Pavia, núm. 48, pateix de febres.—Viu: Carretera de Mataró, 162, botiga. (Sant Martí de Provensals). Socorro al soldat <i>Francisco Esparsa</i> , del Regiment 1.ª de Infanteria de Marina, pateix de febres.—Viu: Carrer d' Urgell, núm. 31, 3.ª.....	20'42
Socorro al soldat <i>Pere Ferrer</i> , del Regiment de Murcia, núm. 37, pateix d'anèmia.—Viu: Plassa del Mercat, núm. 18, 1.ª (San Martí de Provensals).....	20
Socorro al soldat <i>Tomàs Montaña</i> , del Batalló de Casadors Expedicionaris núm. 5, ferit en lo bras esquerra en l'atach de Riu Dulit, (Filipinas).—Viu: Senatori de la Creu Roja.....	40
	200'42
Existència en 24 de Abril.....	1,415'42
Existència avuy.....	1,215

LO PRIMER DE MAIG

A naturalesa, eternament bella, llueix cada any las sevas galas primaverales, obehint á lleys misteriosas de caràcter immutable. Brilla lo sol en un cel cada dia mes esplèndid, bufa l'oreig fresquívol y als petons de foch del astre rey y als afalachs del ventijol esclata la florida de las plantas y la vella terra, rejuventintse, 's vesteix de festa.

En aquesta estació de l'any de totes la mes galana, l'obrer que passa la trista vida treballant, entregat en cos y ànima á la dura lluyta per l'existència, concebi l'idea de associarse al goig y á la alegría de la mare naturalesa imponente un dia de festa, á fi d'entregar-se al esplay y als ensonnis de millora de la seva sort, tan vivament anhelada com difícil de conseguir dintre de l'actual organització social... potser mes difícil encare d'alcansar dintre de la que entreveuen alguns esperits generosos, quan se proposan plantejar las sevas teorías, prescindint de las duras é invencibles imposicions de la realitat.

La festa del primer de Maig inaugurada anys enrera ab gran forsa d'expansió ha anat decayent per tot arreu, no sent avuy ni sombra de lo que siguié en sos primers temps. Aquell programa de las vuyt horas que per lo senzill semblava tan factible contant ab l'enérgica imposició de las grans masses treballadoras de tot lo mon civilisat, pertany encare avuy á la categoria de las aspiracions proletarias. Sols en alguns païssos regits per institucions democráticas ha sigut plantejat en los treballs públics á càrrech del Estat, de las provincies y dels municipis; mes las industrias particulars, entregadas als afanys de una devoradora competencia, no han pogut adoptar-lo, per no ser víctimas las que ho fe-

DE BALL Á BALL

DIÀLECH CASSAT AB PÓLVORA SORDA, EN UN SALÓ DE PATACADA.

—Lo que vull es que siga la darrera vegada... tu ets molt atrevit y un dia'l vano't farà llum... Jo no só noya de tochs.—
—Cuidado que no t'enteli la delicadesa... ¡beneyta! remeys per fora no fan mal.—
—Ni per fora ni per dintre... ¿entens? no estich per compromisos ni responsabilitats ¡si'l Fonso n'havia esment!...—
—¡Hola! ¿qui es aquest personatge?—
—Ay ay... es el meu xicot...—
—¡Ah... també gastas xicot?... Escolta... per qué en lloch d'un no'n tens dos?... l'Fonso que fós el dels dias de gala y jo'l dels dias de feyna... ¡ja véus qu'hasta m'aconso de ser plat de segona mesa!...—
—Si, eh? no t'escarrassis... ja tinch lo menester... gracias á Deu...—
—¡Respecto!—
—Després... el Fonso no necessita quart y ajuda de ningú... ¿entens?... s' basta per festejar una noya... ¡si t'ú'l coneguesses!—
—¿Sabs que m'agradaria?... A quinas horas reb?...—
—¡Ay fill... que malament t'han informat!... El meu xicot no reb á cap hora... ¿entens? ¡procura que no hagas de saber á las horas que pega!...—

ssin de las que deixessin de ferho. ¡Qui sab si un dia, mes próxim ó mes remot, podran regirse las relacions entre'l capital y'l treball per altrás lleys mes morals y humanas que las que avuy imperan, basadas en l'omnímoda llibertat de l'exploació del home per'l home!... ¡Qui sab si sense atentar en res al us de la llibertat civil y política que constitueix per tot ciudadá un tresor de dignitat, descobrirá un dia la ciencia, al servey de la civilisació, algun medi eficás pera efectuar una distribució mes equitativa de tots los goigs y venturas de la vida, entre 'ls sers humans units ab los llassos de una generosa fraternitat!...

Pero mentres s'espera l'adveniment de días mes felissos, que no s'entreveuen encare, precisa de tota precisió que l'obrer no desdenyi 'ls petits medis que se li ofereixen pera millorar poch ó molt la seva sort, fins dintre de l'ordre social avuy vigent.

«A Dios rogando y con el mazo dando» diu un antich refrá inspirat en un admirable sentit práctic. No basta entregarse á las efusions ilusorias que despertan certas teorías, si mentres la imaginació treballa, la voluntat permanece decayguda, amodorrada, sense exercici. Las ideas poden constituir una aspiració afalagadora; pero may lo progrés humá s'ha realisat somiant maravellas, sino per actes; per fets, posant en acció la inteligencia y la voluntat. Sobre l'esclau dels temps primitius pesaria encare'l jou ominós de la esclavitut si s'hagués limitat á lamentarse de sa trista sort, prescindint d'enllassar enérgicament la seva acció ab totes las contingencies externes suscitadas per la marxa del progrés en sas distintas esferas, políticas, económicas, socials, intellectuals, espirituals.

De la millora de tots depen la de cada hù. Aplicar l'espatlla al vebícul del progrés general constitueix un deber ineludible de tot home previsor sense distinció de classes... y si algunas hi están mes interessadas que las demés, son aquestas, sens dupte, las mes desvalgudas, las mes humils, per ser las mes necessitadas de alivi y recompensa.

Tot aixó ve á tom per declarar una vegada mes que las classes obreras, en especial aquí á Espanya, están en lo deber estricte de pendre una part activa en la marxa de la política general, ó de lo contrari haurán de resignarse á sufrir per llarch temps las deplorables conseqüencies de la seva abstenció impremeditada.

En un error funestíssim el que s'ha vingut propagant entre 'ls obrers, induhintlos á despendres en absolut de totes las competencias de la vida pública. Sols lo jesuitisme refinat pot inventar una maniobra semblant, per assegurar millor lo predomini de la reacció y 'l mangoneig iníquo de una cáfila d'exploadors de las desditas de la patria.

L'abstenció política de l'enorme massa treballadora, que tants interessos te compromesos en la bona ó mala gestió de la casa pública, constitueix una de las causas que precipitan la decadencia de la nació espanyola, perpetuant y augmentant cada dia mes las desditas que á tots ens affigeixen y á las classes obreras mes que á las restants, porque ellas forman lo nervi de la riquesa pública y ab la sanch de sos fills se saldan las culpas, los disbarats y las infamias dels mals governs.

Los obrers que renuncian á votar en los comicis, no poden renunciar de igual manera á entregar los seus fills á las filas del exercit y á cedir una part de la seva migrada alimentació á las exigencies insaciables de una Hisenda despilfarrada.

L'opresió imposada á la forsa resulta en la práctica

mil vegadas menos pernicioso que aqueix enervament suicida. L'home oprimit suspira y lluyta per redimir-se y al últim ho consegueix; en cambi l'home decaygut se deixa trepitjar impunement sense exhalar una queixa, y sucumbeix destrossat y sense honra.

Tal es lo que vé succehint ja fá alguns anys en aquesta nació desventurada.

Lo mateix escepticisme polítich que s'ha propagat entre las classes privilegiadas s'ha inculcat al treballador. La máxima de que la política es una farsa y 'ls homes que á la política's dedican una colla d'exploadors troba avuy assentiment lo mateix entre 'ls que disfrutan de tots los goigs de la vida, qu'entre 'ls que han de arrostrarne totes las penas y amarguras. Menos mal pels primers, que á la fi poden dir: «los duelos con pan son menos.» En cambi 'ls últims se troban sense pá y sense esperança.

La farsa política, en tot cas, troba'l terreno abonat pera creixer y desenvoluparse en aquest mateix apartament de las forsas socials que podrian combátrela ab energia y s'abstenen de ferho. Quan la opinió no's defensa, y apenas se manifesta en una actitud significativa, es molt natural que 'ls que manan sense contrast multipliquin cada dia 'ls seus abusos. Al maletar de la patria hi contribueixen tots: els governants ab las sevas audacias, els governats ab la seva debilitat.

Desperts l'opinió pública, prengui un interés decidit en tot quant afecta á la bona governació del Estat, y aquestas oligarquias qu'escarneixen totes las lleys y s'burlan de totes las aspiracions nobles y generosas; aqueixas ficticias organitzacions explotadoras de la fortuna de la nació desapareixerán com brins de palla al buf del huracá.

A las classes obreras interessa sobre tot pendre la iniciativa en aquesta empresa.

Sigan las que's vulgan las sevas aspiracions socials, no poden prescindir de la política per plantejarlas degudament, com lo pagés que posseix la bona llevor no pot prescindir del camp pera sembrarla, com lo constructor no pot prescindir tampoch de un solar á propòsit pera aixecar l'edifici que te en projecte.

Aquest solar, aquest camp espayós y assahonat el brinda al obrer l'opinió democrática-republicana. La República, enemiga de privilegis, exenta de poders inamovibles, basada en la soberanía del poble, organizada baix lo régimen de un sufragi universal veritat, que pot imperar sense contrast tota vegada que no haventhipoders permanents, ningú ha de tenir interés en burlar los seus fallos; la República del poble pel poble es'l amparo mes segur que pot trobar l'obrer pera realisar las sevas aspiracions de millora y redempció definitiva.

Cego ha de ser qui no ho comprega, com cego será també qui no veja las tristezas del actual primer de maig sobre tot á Barcelona, ahont una forsa tan gran com la que representan las masses obreras permanece desorganizada y sense rumbo, postrada y sense eficacia, davant de la reacció política que manté suspesas las garantias constitucionals, davant de la reacció clerical cada dia mes atrevida y en la expectativa de una crisi industrial que amenassa ser terrible y pavorosa.

P. K.

L'EXPLOTAT

L'eura diu á l'oruga:
—Per Deu,
no'm roseguis que'm matas
crudel!—

si, sense dir res á ningú... trás, trás, trás... cap al cas, tell á demanar satisfaccions... Allí's van excusá dihent que feyan salva porque era'l seu sant... Com que no es xicot de mouré brega en lloch... no hi vá tenir res que dir... y va tornar tan campante...—

—Si, sí, s'veu qu'es enrahonadot...
—¿Que dius? te una labia que si arriba á tirá per concejal... al menos ara ja fora amo de un carrer de casas, pero es lo que ell diu:—Jo no necessito res de ningú per viure.—

—¿De que fá?—
—... Ja veurás... está colocat com á home de respecte en un café, que, de fora no'n daries cinch céntims, pero que té uns interiors... mes... complicats... ¡Pobre Fonso!... no dorm totes las horas que te son...—

—Ja ho crech... ja...—
—Pero es alló que's diu: quan topa... topa; además, l'establiment es d'ell y de un altre sinó que ell no hi te res... ¡Verge santíssima!

—¿Que hi há... que't passa?
—Retirat... vésten, per la mort de Deu... el Fonso acaba d'arribá y's dirigeix cap aquí...—

—Curriente... m'retiro, pero costi que ho faig per la teva cara...—

—Y per la teva, també... ¡Ay pobret si'l Fonso t'hi arribava!... Ja caldría que't penjesses un lletreret á l'esquena ab el nom y pallido si volias que á casa teva't coneguessen, per qué'l qu'es per la cara... ¡prou te pendrian per altre!...—JOSEPH ROSSELLÓ.

L' arbre diu á n' el eura:
—Deslleal
no t' arrap's, m' ofegas
per graus!

Mare Terra, á n' el arbre
l' hi diu:
—¡Cóm te 'm xuclas la vida
atrevit!

A la Terra la oruga
respón:
—Tú, per viure, t' engulls
la Creació!

Enmirallat aquí,
Societat,
que vols rompre la lley
dels tirans!

A. LLIMONER.

CÍRCUL GALLÍSTICH D' ORIENT

ONA entrada! Y tot gent d' ups...
Russia, Inglaterra, Alemania, Aus-
tria, Fransa, Italia... els aficionats
més intel·ligents del mon.

Mentres esperan l' hora de comen-
sar l' espectacle, el distingits ama-
teurs discuteixen amigablement les
probables peripecias de la lluyta que
s prepara.

—El Turch— diu Russia—es un
gall de molta empena. A Plewna
vaig véurel barallar temps enera, y creguéu que donava gust.

—Bé, de llavors ensá s' ha envellit molt— replica Inglaterra,
fingint no tenir gayre interés en la lluyta.

—Creguéu que l' Grech té bons esperons— diu Fransa, mirantse
á Alemania fit á fit:—es un gall de la rassa Leónidas,
un verdader gall de guerra.

—Donchs jo—salta Italia—voto pel Turch. Ja veurás ab
quin desembrás reventa al seu enemich.

—Jo aposto pel Grech— diu Austria:—aquests galls blancs,
llensats á l' arena, s' tornan héroes.

—Jo— replica Alemania—m' inclino al Turch y aposto per
ell qualsevol cosa. ¿Y vos, Inglaterra, per quin apostén?

—Per cap; no estich per juguescas.
—Y donchs ¿per qué hi heu vingut aquí?

—¡Vés quina pregunta!... Per lo mateix que hi heu vingut
vosaltres!...

Tots els presents se posan á riure. «Per lo mateix que hi heu
vingut vosaltres!» La resposta es graciosa... ¡Aquesta Inglaterra
es un dimoni! No se 'n calla cap... Naturalment... ¡Prou
ho saben tots perquè hi han anat!...

¡Tretet!... ¿Qu' es aixó? Un toch de corneta: es la senyal.
Va á comensar la baralla.

¡Magnífich!... Apareix el gall Grech. ¡Quina elegancia... y
quina cresta més vermella!

—Inglaterra— diu Russia ab certa sorna:—¿que li heu pinta-
da vos?

—No 'n pinto jo de crestas. Tot lo més que pintó es la ci-
gonya.

¡Hola!... Ara surt el gall Turch. ¡Bonich animal! Cama sòli-
da, esperons llarchs, béch de ferro...

Alemania s' posa á aplaudir.
—Es per animarlos— diu somrihent... y fent l' rilet á Russia.

—¡Soch aquí, menut!— crida Inglaterra, mirant al gall Grech:
—ala, no t' acoquinis, encare que tots aquests senyors diguin
que semblas un gall de fira.

Comensan los dos enemichs á bellugarse.
El gall Turch no s' mou del seu terreno, limitantse á rodar
com si explorés el circó: el Grech alsa una pota, mou las alas,
estira l' coll, obra l' béch... y s' posa á cantar.

—¡Vaja, ximple!— li crida l' inglés:—¡no estém per cansons
ara!

—Deixéu lo fer— replica Russia, ab hipócrita cortesia:—qui
canta, 's seus mals espanta... —

El gall Turch continúa rodant; el Grech segueix cantant y
agitant las alas; pero la lluyta no comensa.

—¡Veyám!— murmura Inglaterra:—¡veyám si al últim hau-
rém de dir que 'ns tornin els quartos!

—¿Que n' heu adelantat molts?— pregunta Alemania, fent
veure que parla de broma.

—No pas tants com vos— replica l' altre ab visible retintin.
¡Per fi!... El gall Grech avansa ab ademán amenassador...
¡Ja som á la baralla!...

Els concurrents s' acomodan en els seus assientos, decidits á
no perdre de la lluyta l' més petit incident.

El gall Grech ha anat avansant, avansant... El Turch sem-
bla que recula; pero ab els ulls se li coneix que no es de pór,
sinó per pendre bona embranzida.

—¡Quequerequé!— fa l' Grech, donant un salt y tirantse sobre
l' seu contrincant.

—¡Quiquiriqui!— respón aquest, clavantli las unglas á la cara.
Ja no es possible tornar enera.

—¡Ara! ¡Ara!— dihen entusiasmatos els espectadors, aixu-
sant als dos galls ab els seus crits:—¡Apa, valents! ¡Apa, Grech!
¡pensa en la creu! ¡Arriba, Turch! ¡recórdat de la mitja lluna!...
¡El qui retrocedeixi es un cobart, un gall indigne de portar
cresta!...

Els dos animalaets, enardits per la cridoria dels concurrents,
s' agarbonan com tigres rapiosos, clavantse arpadas, arrencantse
plomas, picantse 'ls ulls...

El Grech está ple de sanch: al Turch se li veu una ferida al
coll...

Pero la lluyta continúa, terrible, encarnissada; lluyta d' odi,
d' enemichs mortals, enconada pels espectadors que 's animan.

—¡Apa! ¡No es res aixó! ¡Clávali, Turch!... ¡Anda, Grech,
que aquesta es bona!... —
Las forsas dels dos animalóns van minvant. El Grech no pa-
ra de ferir, pero flaqueja: el Turch segueix picant, pero las cam-
mas no podén ja sostenir-lo...
El gall blanc fa un esforç suprérm, clava arpada al Turch...

OBERTURA DE CORTS EN PERSPECTIVA

y cau en terra: el roig li puja victoriosament á sobre, y al punt
que va á entonar el cant del triunfo, rodola al costat del cos
del seu enemich.

¡Els dos galls son morts!
—Ha terminat l' espectacle— diu Alemania saltant al circó:
—¿se compleix lo pactar, senyors?

—¡Vaya!— respónen els demés espectadors aixecantse:—¡A
menjárnosels!

Y recullint els dos galls que acaban de morir, Alemania, In-
glaterra, Russia, Fransa, Austria é Italia, en amable compa-
nyia, se 'n van á una taberna próxima y dihen alegrement á
la tabernera:

—Teniu, mestressa; feunos aixó ab arrós.

A. MARCH.

—Comensém á expolsar la majoria.

DISCURSOS

«¡La moral sobre tot! Va perdre Roma
perque fou cau de porcas aventuras,
y l' foch del Cel caigué sobre Sodoma
com cástich just á sas costums impuras.

»Eix baf d' impur cinisme
que s' respira per tot, de correguda
fa que vagi al abisme
la humanitat pel vice corrompuda.

»Cast y pur com jo soch, la ira 'm subleva
contemplant com donzellas y casadas...»
(Aquet socio quan es á casa seva
empayta á las criadas.)

«Senyors: Los desaccerts dels de l' altura
duhen á nostra patria la ruina,
y Espanya arruinada y sense cura,
al lrac á passos de gegant camina.

»Bona administració es l' única cosa
que ans que tot s' ha de fér. Será salvada
l' espanyola nació si tot se posa
en mans de gent honrada.

«Patriotas honrats y homens despresos,
per salvar nostra hisenda necessita...»
(Aquet mano va se empleat dos mesos
y va fugi ab la guita.)

«La caritat es la virtud primera
que ha de tenir qui vol guanyar la gloria;
féu á mans plenas bé y d' eixa manera
benehida será vostra memoria.

»Mentre hi haja en lo globo
gent pobre que sufreixi,
retenir lo superfluo será un robo
que Deu castigará com se mereixi.

»¿Qué us es á valtres richs doná las sobras
per dú l' consol als que pateixen gana?»
(Aquet dona cada any un ral als pobres
y deixa al vint per cent... cada semana.)

«Convé, companys, que quants estém apresos
y de l' afany sens mida de riquesa
que tenen 's burgesos
som victimas avuy, sense peresa

»busquem en la unió y companyerisme
de lliura'ns la manera;
já ún cantó 's esplotats per l' egoisme!
já ún altre 's bebedors de sanch obrera!

»La classe obrera qui ara está oprimida
imposará demá lleys més humanas...
(Aquet que parla aixís may en sa vida
ha treballat, ni ganas.)

«Convé que formin part del municipi
personas respectables,
d' honradés, de cultura y sans principis,
que serveys inductables
hajan prestat cent voltas al seu poble
y estiguin disposats sempre altres tantas.

á servirlo ab cor noble,
y ab igual fé ab que lo serviren antes.
»Homens que igual que jo ni sols un dia
han figurat en cap polítich bando,
(Un tendé ex-concejal que l' que venia
sempre ho havia entrat de contrabando.)

Y aixís va tot; l' engany es plat del dia,
campa l' poca vergonya,
lo cinich fa diners, l' honrat rabia,
l' obrer dejuna y menja qui te nyonya.
¡Tot es farsa en 'quest mon! ¿Vritat, conciencia,
deber, amor? Si tot aixó fa nosa! ...
Desinterés, noblesa, consecuencia?
mots no mes que no volen dir gran cosa.
Sembla que l' home lo cervell se begui;
los caps son buyts y las ideas fluijas...
(Aixó ho dich jo que sembla que res cregui
y encare crech en bruijas.)

JEPH DE JESPU.

ENTRE BASTIDORS

Notas que poden servir pera l' historia de l' agregació

La idea de l' agregació es vella; pero l' desarrollo del
acte darrer s' iniciá no fa gayres mesos.

Va ser quan una comissió del nostre Ajuntament
se trasladá á Madrid pera obtenir l' autorisació per
fer un empréstit de 15 milions de pessetas.

El ministre d' Hisenda, al despedirse dels comis-
sionats, va acostárselhi á l' orella:

—A la reciproca ¿eh?
—¿Qué vol dir?

—Que ja que jo 's facilitó l' medi de sortir d' apuros, quan
jo 'm trobi en el mateix cas, que será aviat, vostés també...
Els comissionats se donaren resoltament un cop de puny
al pit:

—¡Aquí te uns homes disposats á servirlo!
—Es que—va dir el ministre baixant encare més la veu—
penso aumentarlos els consums!...

—¿De molt?
—Un parellot de milions... no ho sé de cert.
—Visquí tranquil: molt será que de un modo ó altre no lo-
grém arreglarlo.—

De pagar tot lo que demanan aquesta gent ne dihen «ar-
reglar las cosas.»
La comissió torna á Barcelona.
Desde aquell moment l' agregació esta decretada.

Gacetilla d' un diari del 30 de Mars de 1897:

«Aquest demati s' han reunit en l' Ajuntament las comis-
sions d' Hisenda y Consums, pera tractar del anment del cu-
po de consums que demana l' ministre d' Hisenda.

»S' ha acordat que l' Ajuntament elevi una rahanada expo-
sició al citat ministre donantli compte de la situació econó-
mica del municipi y de la impossibilitat de poguer abonar al
»Estat la exorbitant cantitat que per dit concepte se li exigex...»

Barcelona s' alarma, mira a las sevas autoritats ab ulls esferhits y pregunta:

—¿Qué passa?
L' arcalde primer en una reunió d' eminencias que convoca'l dia 31 de Mars ho explica:
—Passa que'l govern ens ha recarregat el cupo de consums ab 1.710,074 pessetas. Per lo tant, els demano a tots vostés (a las eminencias) que'm prestin el seu apoyo efícas, a fi de treure a salvo els interessos de Barcelona.... (Textual.)

Gacetilla del dia 31 de Mars:
«Demá, en el exprés, marxará a Madrid l' arcalde senyor Nadal, acompanyat pels tinents d' arcalde senyors Castellar, Griera y Gallart y'l secretari del Ajuntament senyor Gomez del Castillo. Anirá ab aquests senyors un porter de vara.»
¡De vara! ¡Delicada alegoria! ¡Quina manera d' indicar que algú havia de rebre!

Diaris locals dels derrers dias de Mars.
Retalls sueltos:
«Como si la vida fuera muy barata en las capitales, a la Dirección de Contribuciones Indirectas se le ocurre proponer, y al ministerio de Hacienda aceptar, un aumento de más de cinco millones sobre el cupo que por consumos pagan 28 capitales....»
«... la contribución de consumos pesa casi por entero sobre las clases pobres....»
«¿Quién paga, pues? Como de costumbre, el último mono.»
«Dadas las circunstancias actuales, necesitándose dinero con premura y de toda necesidad, se comprende que se busque y que aquellos que están encargados de la gestión administrativa del Estado traten por todos los medios de aumentar los ingresos. Pero hay algunos de estos medios, como el de que ahora se echa mano, que no deben emplearse jamás, como no debe nunca empujarse el cuchillo o la pistola que suicidan.»
«... Es incomprensible que se recurra al aumento de una contribución, ya de sí muy pesada y muy antipática, para lograr un ingreso... que concita las iras populares y disminuye el ya escaso alimento que mantiene la vida de todos aquellos que ganan un jornal de dos pesetas.»
«La medida no puede ser más impolítica ni menos bien fundada. Quedan diez días para hacer las reclamaciones oportunas. Aprovechenlas las municipalidades y tal vez se evite esa nueva calamidad que amenaza a Barcelona.»
«...demostraremos la falta de equidad que representa la cifra con que se grava a Barcelona.»
«Se ha cargado la mano porque sí?»
«La injusticia no puede ser más patente....»

De la Gaceta de Madrid:
Article 2.º del decret d' agregació:
«... a contar desde el 1.º de Julió proximo... el nou Ajuntament queda obligat a satisfacer anualment la suma total que correspon als actuals encabements dels municipis que's refundeixen, ab més els aments reclamats últimament a Barcelona, Gracia y Sant Martí....»

Dijous 22 d' Abril:
Arriba a Barcelona la comissió del municipi que habent anat a Madrid a gestionar la rebaixa del cupo dels consums... torna ab un decret d' agregació y'ls consums aumentats....
Aplausos y entusiasm de la premsa, d' aquella mateixa premsa que parlava de «la impossibilitat de pagar abonar al Estat la exorbitant quantitat per consums exigida....»
Lo fantasma dels consums ha desaparegut.
No's parla sinó de la felis agregació...
¿Ho volen mes clar?

FANTÁSTICH.

A UN... PATRIOTA

QU' EN LAS PRÓXIMAS ELECCIONES ASPIRA A SER REELEGIT

¿Es cert aixó que fan corre?
¿Aixó que fan corre, es cert?
Després de sacrificarte
pel nostre bé tant de temps,
¿diu que altra vegada aspiras
a ser concejal?... Permet,
si la noticia es exacta,
que't digni que no ho entench
y que ho trobo tant i tant raro!
que no puch trobarho més.

De moment jo no recordo
si ets lampista, ó sabater,
ó advocat ó curandero;
lo que'm consta, lo que sé
es que tú no vius de renda,
que no se't coneixen béns,
y que per fer bullir l' olla
no't queda cap més remey
que dar voltas a la cinia
del treball, com solém fer
tots els que no som Girons
ni cobrem sou del govern.

Quan en las eleccions últimas
vas presentarte, sabent
cóm vius y ab lo que tú contas
tots varem pensarho:—«A qué
no té la menor idea
del disbarat que comet
acceptant aquesta carga.
Ser regidor no es res més
que buscarse molta feyna,
perdre una pila de temps,
passá angúnias y disgustos,
y exposarse a gratient
a la mormuració pública,
qu' en general no compren
que un se presti a servi als altres
sense anarhi a guanyar res.

¡Ja veuré!—deyam, rihéntnosen:
¡ja veuré com d' aquí a un temps,
quan el desgraciad s' adongui
del insoportable pes
del cárrech que avuy acepta
quins suspirs, y quins gemechs
y quin desitj de tornársen
a casa més que corrents!—

Calcula tú la sorpresa
ab que ara 'ns enterarém
dels esforços que practicas
per continuar sent lo qu' ets.
Imagina els calendaris,
qu' entre nosaltres farém,
veyent qu' en lloch d' alegrarte
de pogaerte treure un gep
que sós t' ha de dar molestias,
remous la terra y el cel
per no haver d' abandonarlo
per espay de quatre anys més.

¿Es possible, amich caríssim?
¿Es possible que sabent
els disgustos que allí's passan
vulguis quedar't hi?... ¡Y donchs que?
¿Cóm t' ho arreglarás per viure?
Ocupat continuament
gestionant la cosa pública,
¿qui's cuydará de lo teu?
¿qui't farà marxá'l negoci?
¿qui't vigilará'l taller,
ó'l despaig, ó la botiga
ó'l industria que tú tens?

Francament, una de dugas:
ó tú no tens el cervell
en son cabal equilibri,
ó ab tot aixó qu' estás fent
arribas a doná entendre
que... vaja ¿cóm ho diré?
que en la cadira edilicia
no s' hi está gens malament,
y que un pot sacrificarse
tota vegada que's veu
que aquest cruent sacrifici
té certs atractius secrets.

Ara tú, d' aquests dietámens
tria el que t' agradi més;
pero ja pel según optis,
ja esculleixis el primer,
encare que't fassi riure,
t' asseguro formalment
que'l interés que demostras
en conservá'l silló aquell,
será tan noble, tan recte,
tan polítich, tan honest,
tan patriótic com tú vulguis,
pero, noy... no ho sembla gens.

C. Gumá.

EL dia 15 del corrent está convoca-
da a Madrid l' Assamblea Nacional
republicana.

Lo moviment en pro de la fusió
iniciat a Reus y ab tant entusiasm
secundat per tot' Espanya, es
de creure que tindrà plena y pa-
triótica confirmació en l' Assamb'ea de Madrid. Aixís a
lo menos ho esperém. Aixís mateix ho esperan ab no-
saltres tots los elements republicans sans y desinte-
ressats que desitjan sortir de un cop del marasme en
que 'ls han tingut tants anys de divagacions estérils y
de diferencias infundadas.

Es altament convenient que tots los representants que
hi assisteixin hi vayan ben imposats de las corrents ge-
nerals que avuy dominan. Mes que una transacció de
idees y procediments, se necessita la comunió dels
cors y la fusió de las voluntats. Formis un programa lo
mes senzill possible, estableixis una organizació sólida,
y ab lo concurs entusiasta de tots los bons republicans,
fácilment recobrarém lo temps miserablement perdut,
fentnos acreedors al agrañment de la patria.

Ha mort a Madrid a una edat avansada, l' insigne no-
velista Enrich Pérez Escrich, un dels escriptors espa-
nyols mes populars y sans cap dupte 'l que mes llágr-
mas de ternura havia fet derramar ab sas obras exhu-
berants de sentiments honrats.

La Campana de Gracia, apenas tingué noticia de
aquesta desgracia, enviá un telegrama a la desconsola-
da familia del Sr. Pérez Escrich, associantse al fondo
dolor que l' affigeix.

Lo barco que conduheix al general Polavieja de re-
torn de Filipinas, está a punt de arribar a Espanya.

¡Y cómo l' esperan los elementos reaccionaris! ...
Veuhen en D. Camilo un element de forsa y de pres-
tigi, una verdadera estrella; pero una estrella ab qua.
Per aixó li preparan grans ovacions. Suspiran per la re-
surrecció del general Narváez.

Pero no importa. Suspirs hi ha que 'n provocan d'

altres. Y si hi ha qui suspiri per la resurrecció de una
xarrasca, no faltará qui suspira també per la resurrec-
ció de una gran revolució.

Lo dia 20 de maig, s' obriran las Corts. Hi acudirán
els ministerials y 'ls fusionistas, ja previament convin-
guts per no ferse mal. Los dos partits monárquichs
segueixen sempre la mateixa táctica, servintse de cub-
bertora 'ls uns als altres.

May com ara, 's notará l' error que va cometre 'l par-
tit republicá adoptant lo retraiment. Sense represen-
tació a las Cámaras careixém dels medis per cridar a
comptes davant del país als homes polítichs causants
de las sevas desgracias.

Convéncinse fins els republicans mes partidaris de
las solucions extremas: es impossible efectuar las revo-
lucions, si avants no's preparan degudament. Perque
descarregui un temporal precisa que l' atmósfera estiga
saturada d' electricitat.

Lo Tribunal Suprém ha absolt al marqués de Cabri-
nyana, que havia sigut condemnat, encare que a una
pena leve, per l' Audiencia de Madrid.

A favor de la seva condemna van escaparse de tot ul-
terior procés las diverses personas a qui 'l marqués de
Cabrinyana havia denunciad; y ara, a pesar de la seva
absolució, la qual en certa manera implica lo fundat de
las sevas denuncias, lo qu' es de la responsabilitat de
aquellas personas no se'n parla.

Está vist qu' en qüestions de moralitat al govern li
convé sempre fer taulas.

¡Y qui trobi aqueixas taulas paradas, que s' atipi...
sense cumpliments!

Son tan nobles com justas las paraulas pronunciadas
pel coronel Cirujeda, tan bon punt va desembarcar a
Cádiz, entre las aclamacions entusiasmadas de aquell
poble.

«No m' aplaudiu a mí—vá dir.—Aplaudiu als sol-
dats, als verdaders héroes. Ells son els que guanyan
las batallas, perden la salut y regressan a la patria
inútils.»

Aixís es en efecte.
Y ja que 'l govern no 'ls dona res, lo menos que 'ls
pot concedir el país son los seus aplausos.

Lo govern acaba de concedir l' indult a un individuó
que s' havia fugat de presidí.

¿Qui sab! Potser no va fugarse ab altra idea que la
de anarse a fer súbdit nort-america.

Y desde'l moment que l' han indultat, casi 's pot
jurar que vá lograr ferse'n.

Lo partit republicá nacional de Barcelona va reunir-se'l di-
meçres acordant pendre part en las próximas eleccions mun-
cipals. Ens complian l' esperit ab que ho fa. En primer lloch
declara retxassar tota conviniencia directa ó indirecta ab los
monárquichs. Los candidats que presentí triunfarán, si han de
triunfar, pels vots dels republicans exclusivament. Si 'l cos
electoral permanece apático, sempre resultarà que 'ls candi-
dats que quedí derrotats podran haver perdut l' acta; pero no
haurán perdut l' honra. Si son victimas de las malas arts dels
tupinaires la seva derrota posará de relléu una vegada més la
necessitat imperiosa de que tota la gent honrada, en lo succes-
siu, s' apresti a la defensa de la moralitat electoral.

Entre 'ls acorts presos, son dignes de ser coneguts los se-
güents:—«No tolerar en las mesas intervingudas cap acte que
siga autentori a la legalitat del sufragi.»—«Procurar impedir
per tots los medis las malas arts en las mesas no intervingu-
das.»—«Lluytar per las majorias en tots los districtes.»—
«Ofertir als partits republicans que vulgan lluytar, participació
en la candidatura general.»—«No aceptar en lo computo de
vots obtinguts pels candidats republicans els que a judici del
Directori del partit apareguin ab carácter amanyat ó ilegítim.»
—«Protestar de nulitat de las próximas eleccions pels molts y
diversos motius de nulitat que las vician.»

Ab sols atenirse estrictament als acorts que precedeixen, lo
partit republicá de Barcelona donará un alt exemple de serio-
tat política y de amor a las bonas practicas del sufragi univer-
sal, base de tota democracia.

Lo meeting de Tárrega.—Se celebrará demá diumenje a dos
quarts de nou del mati en los salons de casa Fabregat, carrer
de Urgell, número 1, prenenthi part una numerosa representa-
ció de l' Assamblea de Reus. Per haver sigut suspés arbitraria-
ment el que se celebrava'l dia 11 de abril, es de creure que la
reunió de demá tindrà una gran importancia.

CARTAS DE FORA.—Sant Vicens dels Horts.—Reina gran dis-
gust a causa del reparto de consums. Als vehins que acudiren a
reclamar en temps hábil, se 'ls digué que realment el reparto
estava mal fet y se 'n faria un altre; pero 'l cas es que ara 's
cobra en conformitat ab aquell, y qui gemega ja ha rebut. Du-
rant lo periodo que la lley mana, tampoch s' han exposat las
listas electorals, ni pera las reunions de la Junta del cens han
sigut invitadas aquellas personas que no son del agrado dels
cacichs. De manera que aquí no hi ha lley que valga, y qui no
estigui content, que agafi 'ls trastets y emigri.

Llorens.—Dos son los homes negres que 'ns edifcan y
'ns diverteixen. Tots dos son uns grans cassadors de pinsans.
Aixís en Joanet maco no s' olvida de dir després dels sermons:
«Jo per vosaltres m' hi gastat molts quartos, y ara 'ns demano
que me'n arrepleguen perque 'ls necessito.» Y l' Andreuhet,
qu' es la nina del ull dels crestons y ovellas misticas del sen
remat, diu que per ser tant petit lo local de la Juventut cató-
lica, es necessari que tots els socis li donguin 50 rals per en-

LA GUERRA DE ORIENT (Dibuix de J. BLANCO CORIS.)

Grupo de tropas irregulares turcas anant camí de la frontera á reunirse ab l' exércit otomá.

grandirlo. Lo fet es que ha organitzat un teatro y hasta una orquesta: y que si 'ls fá anar á l' iglesia á ferlo ploricó, tot sovint els porta á fora organitzant alegres tiberis, amenisats ab quen tos y zascarrillos. Contan que un dia va dir á las donas: —¿Qué va que no 'm porteu á coll y bé?— Y varen portarli. Ja veuhen si té rahó quan els diu: —Trobo que á Llorens pels molts burros que hi ha, hi ha molt pocs carros.*

BARCELONINAS

AGREGACIÓ es un fet.

Apart de la graciosa Gracia, han sigut abolits una porció de sants: Sant Andreu, Sant Martí, Sant Gervasi... y Sans.

Y cuidado que alguns de aquests sants ¡no 'n feyan pocs de miracles!...

Fins en sos últims moments s' han distingit per las sevas facultats taumatúrgicas. Per exemple: Sant Martí, 'l qual colcantse davant de una magnífica taula ministre que hi havia al despaig de l' arcaldia, ab una benedicció, y dihent: —Taula jo 't faig tauleta,— la va convertir en un moble insignificant, vell, y atroinat que no val ni per estellas.

No obstant, en consideració á ser aquesta tauleta filla de un miracle, sembla que l' Ajuntament de Barcelona acordará col·locarla sota una vitrina en lo Museo de la Historia.

Sant Andreu també n' ha fet algún de miracle.

Aixís com lo Beato Joseph Oriol convertia 'ls talls de rave en unsas de perruca, Sant Andreu tractava de transformar los fondos de la caixa municipal, en una partida de grava imaginaria.

Pero no li va ser possible rematar la sort: l' arcaldé Rey desitjós de deixar un bon recort de la seva dinastia, va esguerrarli 'l joch de mans.

Pero com una de las virtuts dels sants consisteix en estar presents per tot arren, resultá que 'l miracle que no pogué fer-se á la Casa Consistorial s' efectuá á la Casa de Socorro, de about desaparegueren hasta 'ls matalassos.

Cobra fama de moralisador... y calat á jeure.

Per aixó 's necessitavan los matalassos.

BOTÁNICA FILIPINA

Vels'hi aquí un arbre que per més que 'l podin sempre rebrota.

Quan siguin agregats tots los pobles del Plá, inclús Sarriá y Horta, Barcelona contará uns 1,600 carrers y plassas.

Y llavors la agregació podrá convertirse fácilmente en un agregat de confusions. ¿Qui será capás de recordarse del nom de un número tan gran de vias públicas? ¿Y las que tenen en un y altre poble un mateix nom?

Per si no ho sabian els diré que hi ha 75 carrers duplicats, 33 triplicats; 18 quadruplicats; 12 quintuplicats; 5 sextuplicats; 4 septuplicats; 1 que hi es vuit vegadas, y 2 que hi son nou.

Noms d' homes públics. Los mes populars son Colón y Mi-na, repetits 5 vegadas; Duch de la Victoria, Cervantes y Riego, 4; Argüelles, Balmes, Fivaller, Méndez Núñez, Padilla, Vir-fredo y Zurbaou, 3. Los homes públics duplicats son Coello, Clavé, Hernán-Cortés, Jaume I, Marqués del Duero y Torrijos.

En materias politicas contém 6 Plassas de la Constitució; 2 plassas de la Llibertat y otras 2 de la Igualtat. De la Frater-nitat cap ni una. 4 carrers del Progrés, 5 de la Pau, 3 de la Lli-ber-tat y 2 del Ordre.

De carrers de l' Industria 'n tenim la friolera de 5, y 'ls car-rers Majors arriban á 7. La Salut conta ab 4 carrers; l' Alegria ab 3.—De Bonavista y Vista-alegre, demanin: ne tenim 4 dels primers y 5 dels últims. Y en materia de animals sumém 3 car-rers del Lleó y dos carrers de la Llebra.

La naturalesa sideral está també abundantment representada en las vias públicas de l' agregació barcelonesa: tenim 5 car-rers del Nord, 5 del Mitj-dia y 3 de Orient. De Ponent n' hi ha un tan sols. El Sol y l' Aurora tenen 4 carrers cada un. En cam-bi la Lluna 'n té 5 y altres 5 la Estrella.

Dels noms de dona 'l mes favoregut es Carme. L' agregació barcelonesa conta ab 7 carrers del Carme distints situats á Barcelona, Gracia, Sant Gervasi, Sant Andreu, Sant Martí, Corts y Sans. Cada població té la seva Carmeta.

¿Y qué dirém dels noms de sants? N' hi ha mes que un foch no 'n cremaria. Los sants mes populars son Sant Joseph y Sant Joan que apareixen repetits fins á nou vegadas. Sant Antoni 8; Sant Vicens, 7; Sant Joaquim y Sant Miquel, 6; Sant Pere á se-cas (es á dir sense contar al Sant Pere mes alt, al Sant Pere mit-já, ni al Sant Pere mes baix); 5; Sant Ignasi s' ha plantat á 4, y 'l pobre Sant Pau no ha pogut passar de 3.—De las Santas las mes populars son Santa Ana que té 6 carrers distints, y Santa Teresa, que 'n té 5. Las demés van de 4 en avall.

Per lo tant, si algun dia han de buscar qualsevol de aquests carrers tan repetits, sense indicarlos lo punt ahont cau ja 'ls dono feyna.

A un regidor entusiasta de l' agregació li preguntavan:

—¿Y 'ls serveys públics?

—Els millorarém tots: per aixó s' ha realitzat l' agregació dels pobles. Aumentarém la guardia municipal, lo cos mèdic, las escolas públicas, las brigadas de limpieza, los serenos... etc., etcetra, etc.

—¿Y 'ls gegants de la Professó de Corpus?

—També 'ls aumentarém.

—¿Y las trampas?

—Mes que tot. Per las trampas precisament s' ha fet la festa.

P. DEL O.

L' AUCA DE L' AGREGACIÓ

Si volen passá un bon rato, escoltin aquest relato.

Un ministre de molts fums ens vol apujá 'ls consums.

L' Ajuntament se 'n entera y protesta á la carrera.

—¿Dos milions més dels que dém?

¡Cá barret! No 'ls pagarém.—

Se nombra una comissió per resoldre la qüestió.

Qual comissió, tot seguit, agafa 'l tren, y á Madrid.

Ja es allá.—¿Y ara qué fém?

¿Per quin cap comensarém?

L' arcaldé—bella persona—

diu qu' ell vol dormi una estona.

—Miri—li observa en Gallart—

que aquí 'l dormir surt molt car!

—No importa—respón un plaga:

¿no es la ciutat la que paga?—

Uns que nó, els altres que sí,

al fi acaban per sortir.

Fent una volta tremenda,

se 'n van á trobá al d' Hisenda.

—Senyor ministre, venim

á veure qué decidim.

—¿Sobre qué?—diu en Navarro,

creyentse espatllat el marro.

—Sobre l' augment arbitrari

que reclama al nostre Erari.—

El ministre riu, se 'ls mira

y respón ab tó de lira:

—¡Pero, senyors; Barcelona

aquest mal exemple dona?

¡Una ciutat tan bonica!

¡Tan espléndida, tan rica!

¡Una capital que guanya

més diners que tot Espanya!

¡Un poble tan generós

cridar per un milió... ó dos!—

A en Nadal, naturalment,

la baba li está cayent.

—¡Es cert!—diu la Comissió:

el ministre te rahó.

¡Barcelona es estupenda!

¡Barcelona viu de renda!...

¡L'ástima que aixó que diu

no soni de riu á riu!

—¿De riu á riu?... ¿Per qué no?—

fa l' altre ab tota intenció.

—Perque, per xó convindria

marxar per un' altra via.

JHON BULL

Un que s'entén y balla sol.

—¿L' agregació volen di?

No crech que 's perdi per mí.

—¿Cóm? ¿Es dir que no s' hi oposa?

—¡Si no desitjo altra cosa!—

Desde aquest precís moment

tot va anar perfectament.

L' aixerida comissió

s' olvidá de sa missió.

Y en compte de defensarnos,

sols va pensá en agregarnos.

—Bueno—'l ministre 'ls va di:—

els donaré Sant Martí,

Sant Gervasi, Sant Andreu,

Gracia, Sans... ¡Quin bé de Deu!

¡Quina ciutat més rodona

resultará Barcelona!...

—¡Será un poble colossal!—

exclama el senyor Nadal.

En resúm; el pastel fet,

se redacta 'l gran decret.

La intrépida comissió

torna á ficarse al vagó.

Y per parte ens ho fa di:

—Demá al tart serém aquí.—

Al arribá á l' estació

¡fills de Deu! ¡quina ovació!

Diputats, matalassers,

ex-concejals, adroguers,

capellans, adoba-cocis,

música... ¡Un apoteosis!

—¡Viscan els comissionats!

¡Gloria als pobles agregats!—

Els veritables patriotas

van ferse enllustrar las botas.

Els portals de la gent fina

s' adornaren ab llustrina.

En tres ó quatre balcons

va haverhi iluminacions,

Y aixís quedá consumada

l' agregació benhaurada.

¿Preguntan cóm anirá?

Mal; ja s' ho poden pensá.

Sento un rum-rum ¡un rum-rum!

que... no sé que dirlos. ¡Hum!

De tots modos, si no proba,

ja 'n farém un' auea nova.

Auea que titularém:

«Senyors ¿quán ens disgreguém?»

C. GUMÁ.

AL EXTRANGER

Atentat contra 'l rey d' Italia.

Lo rey de Italia ha sigut objecte de un nou atentat, que per fortuna no ha tingut conseqüencias.

Se dirigia en carruatje y acompanyat del sen ajudant de camp lo general Ponzio Vaglia á las carreras de caballs, quan al trobarse fora de la porta de San Giovanni (Roma) se li acostá un individu vestint trajo blau, en actitut d' entregarli ab la mà esquerra un memorial, tenint la dreta tapada ab un mocador. Per dessota del mocador empujava un afilat punyal. Al alsar l' arma 'l rey Humbert evitá 'l cop, torsant lo cos y sacudint al mateix temps una bastonada al agressor. L' arma saltá fora del carruatje, no sense ratllar los coixins. L' escolta del rey detin-

gué incontinent al individu, que resultá nomenarse Pere Acci-riato, fadrí manyá, d' edat 24 anys, natural de Artena, petit poblet de la provincia de Roma.

A un velocipedista que preguntá al rey si havia suferit algun dany, Humbert li respongué:

—No, amich méu: *e stato uno scherzo!* (Ha sigut una broma.)
Mes tart trobantse ja en lo camp de las carreras, digué:
—Que s' hi ha de fer: son gangas del ofici.

***

L' agressor detingut y sgarrotat sigué conduhit á la presó de Roma.

S' ha comprovat que no tenia cómplices, havent procedit únicament per sa propia y espontánea voluntat. Se crea que l' idea del regicidi mes aviat qu' en son cervell exaltat tingué son naixement en son ventrell buit.

A lo menos, lo primer que féu al arribar á la presó sigué demanar alguna cosa per menjar, dihent qu' estava morintse de fam. L' afany ab que devorá 'ls aliments que li serviren demostra que no mentia.

Un farsant.

Léo Taxil al últim s' ha tret la careta. Després de haverse distingit per las sévas exageracions anti-clericals, se deixá comprar pel clero. Durant alguns anys ha fet lo paperot, inventant mil farsas contra la masoneria, que 'ls clericals acceptavan com article de fé, propagantlas en sas publicacions. ¡No van moure poca saragata ab las revelacions del apóstata!

Donchs avuy Léo Taxil, en una reunió pública celebrada á París ha tingut lo cinisme de dir que desde l' any 85 en que va fer veure que 's convertia al catolicisme, s' ha estat rifant als clericals. Per guanyarse la seva voluntat y 'ls seus quartos va ferlos empassar l' existencia de una secta adoradora de Llucifer, emanada de la masoneria, acumulant un gran número de patrnayas, qu' ell donava com á revelacions auténticas de una tal Miss Diana Vaughan.

Precisament ab l' idea de presentar á Miss Diana, convocá la reunió á París.

—¿La voléu veure?—preguntá.—Donchs sapigvéu qu' es impossible: la tal Diana Vaughan vaig inventarla jo, sostenint una farsa que ha durat una porció d' anys. Ja sabéu que tots els fills de Marsella tenim algo de comediantes.

La rifada es de primera.
No obstant la reunió en massa va xiular y omplir de vituperis á aquell miserable, qui no tingué mes remey qu' escapar á tota pressa per evitar que 'ls seus oyents se gressin contra ell á vias de fets.

***

Confessem que 'ns repugna sempre tot home que á l' apostassia uneix la barra y la desfatxatés.

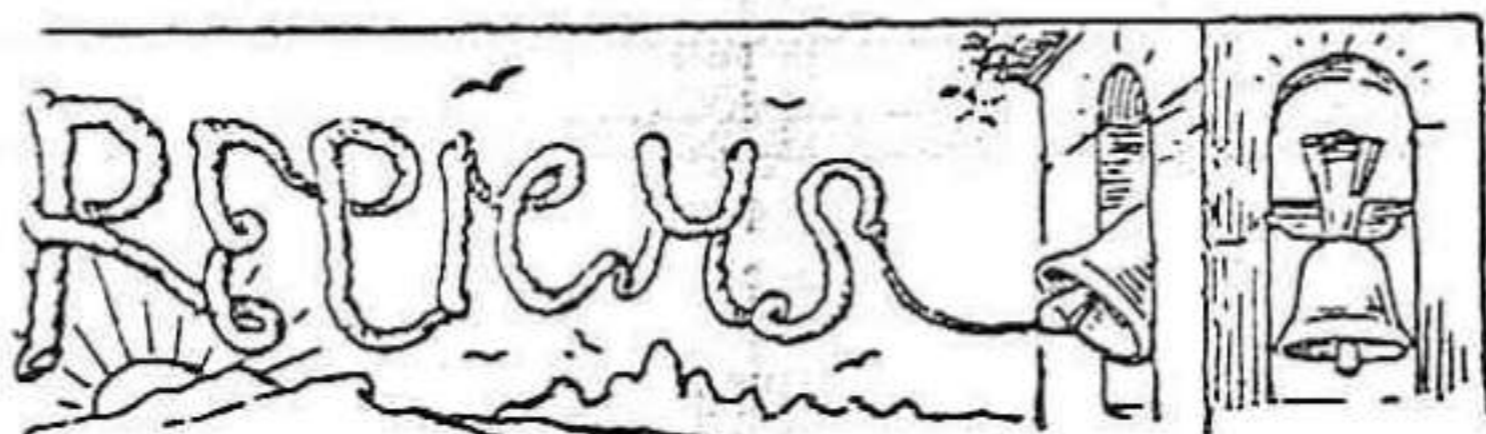
Léo Taxil pertany á la casta dels embaucadors que 's prestan á fer tots los papeis de l' auca si en ferlos hi ha ganancia.

Pero no es lo trist que hi haja homes aixís com que 'l clericalisme 's presti á utilizar los seus serveys y hasta s' avingui á recompensarlos. Aquesta barreja asquerosa d' espiritualisme y de diner constituirá sempre una tatra contra 'ls que 's valen de la religió per assegurar lo seu predomini polítich y social.

Difficilment se podrán treure may més de sobre la taca que 'ls ha caygut al valerse de las falsas imputacions de Léo Taxil per arremetre contra la franc masoneria, finsal extrém de presentar en llibres y revistas al home que se 's rifava, com un nou Sant Agustí, convertit á la religió católica, sent aixís qu' ells havian de saber que aquesta conversió era filla de un contraste utilitari.

Ara, si considerém, que 'ls burladors de tantas conciencias timoratas han sigut burlats per obra de un farsant, sempre 'ls quedará l' consol de regoneixer que hi ha Providencia.

J.

I ha qui pretén que la batussa entre turchs y grechs no es mes que un ensaig de la guerra que 'l millor día pot declararse entre Fransa y Alemania.

Los instructors dels turchs, en efecte, son alemanys, mentres que 'ls instructors dels grechs son francesos. Y uns y altres han volgut posar á proba, á expensas de sos deixebles, la bondat ó la deficiencia de la seva táctica militar.

A ser aixó veritat las dos grans potencias me fan l' efecte de un lleó y un tigre entretenintse en fer barallar una formiga ab una mosca.

Per ser empleat de qualsevol de las empresas del ilustre Marqués de las Cinqüillas, lo primer que 's necessita es ser devot, y si no se n' es semblarho ó ferho veure.

Sense aquesta condició ni 'ls dependents d' escriptori saben contabilitat, ni 'ls marinos saben navegar.

Ab motiu de aixó 's dona per segur que l' empresa que ha fet tan grans negocis transportant soldats á Cuba, cambiará de nom.

Y en lloch de *Trasatlántica* 's titulará: *Traga-llántias*.

Se queixa algun periódich de que á Madrid festejin las grans desventuras nacionals celebrant corridas de toros l' una darrera de l' altra. En menos de una semana se n' han efectuadas cinch, ab la plassa plena sempre de gom á gom, lo mateix els diumenjes que 'ls días de feyna.

Madrid está fent mérits perque 'l nom d' Espanya se cambihi pel de Tant-se-me'n-dona.

***

La gent de provincias, ahont la vida es tant dura, dirém:

—La costum de donar corridas de toros en los días de feyna, dada la gran afició de aquell poble á assisti-

L' AMO DE L' AGREGACIÓ

—Ja que 'ns ha agregat, prengui la vara.
—No sigueu tontos, que de arcaldé sempre ho soch: sempre la tinch la barra.

rhi, es equivalent á implantar la vagancia y la ganduleria. Perque, vamos á veure ¿qui treballa haventhi toros?

Y no faltarán madrilenys que responguin:
—¿Qui treballa preguntan? Traballan els toreros. ¿Qué no n' hi ha prou?

Diu en Navarro Reverter que 'ls actuals pressupostos se liquidarán ab molts sobrants.

Lo ministre de Hisenda podrá ser casi calvo; pero á tупé ningú 'l guanya.
El porta postfis.

Ha mort als Estats Units el célebre Mora, aquell de l' indemnisió.

Ara no mes falta que aquell govern ens dongui una nova proba de la gran estimació que 'ns professa.

¿De quina manera?
Molt senzill: obligantnos á pagar los gastos de la malaltia y del enterro.

Tenfam un general que tallava 'l bacallá: l' héroe de Sagunto.

Pero desd' ara 'n tindré dos: en Martínez Campos y en Polavieja.

Aixís som els espanyols: las espasas hem de tenirlas á parells. No podém viure si no contém ab un Frascuelo y un Lagartijo.

¡Llástima de toro que tardi tant á enviarlos á tots á l' enfermeria!

En vá D. Anton reclamava de 'n Weyler que li dongués pel cable unas noticias que li fan falta.

Lo comandant general de Cuba li va respondre:—Tingui la bondat d' esperarse una mica que ja las hi donaré per carta.

Y no hi ha mes remey. D. Anton y 'l general ja fa molt temps que jugan á cartas. Segueixen una partida de tuti. Y ara sols falta veure qui dels dos, canta primer las quaranta.

Fins en Cos Gayón se permet de tant en tant dir xistes.

S' han colocat dos lleons de bronze escarransits y nanos en lo portal del ministeri de la Gobernació, y haventhi observat un diputat fusionista que 'ls tal lleonets havían quedat molt petits, li va respondre:

—No s' apuri, que de aquí que vostés tornin á pujar al candelero ja haurán tingut temps de creixer.

***

Ja ho sab lo Sr. Cos Gayón, sempre que se n' hi ocorri algun d' aquest, me l' envia.

Y tingui la seguretad de que li posaré á LA CAMPANA.

Ha cridat molt l' atenció la reunió que un grupo de carcondas ha celebrat en la finca que 'l marqués de Marianao posseheix en un poble de la provincia de Tarragona.

—Si 'l marqués es fusionista—preguntan alguns—¿cóm s' explica que 'ls carlins vajan á reunirse á casa seva?

No sé: tal vegada van allí ab preferencia, perque 'l marqués hi té una magnífica colecció zoológica, en la qual entre altres molts exemplars de carnícers hi abundan els llops.

Y 'ls carlins serán tot lo que vostés vulguin; pero ells no s' olvidan may de fer visitas de familia.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans A. Canonja, Ch. Egara y Noy de Tarrassa, A. Espina Isern, El Niño Dios, Pau Gil Deu, Jaumet d' Urgell, Viola, J. Sneroll, Afayta Canaris, Crach, Avora Freixanet, Cintet Brun, Bernabé Martí, M. B. C., Lector de LA CAMPANA, y E. Argilaga:—Lo qu' envian aquesta semana no fá per casa.

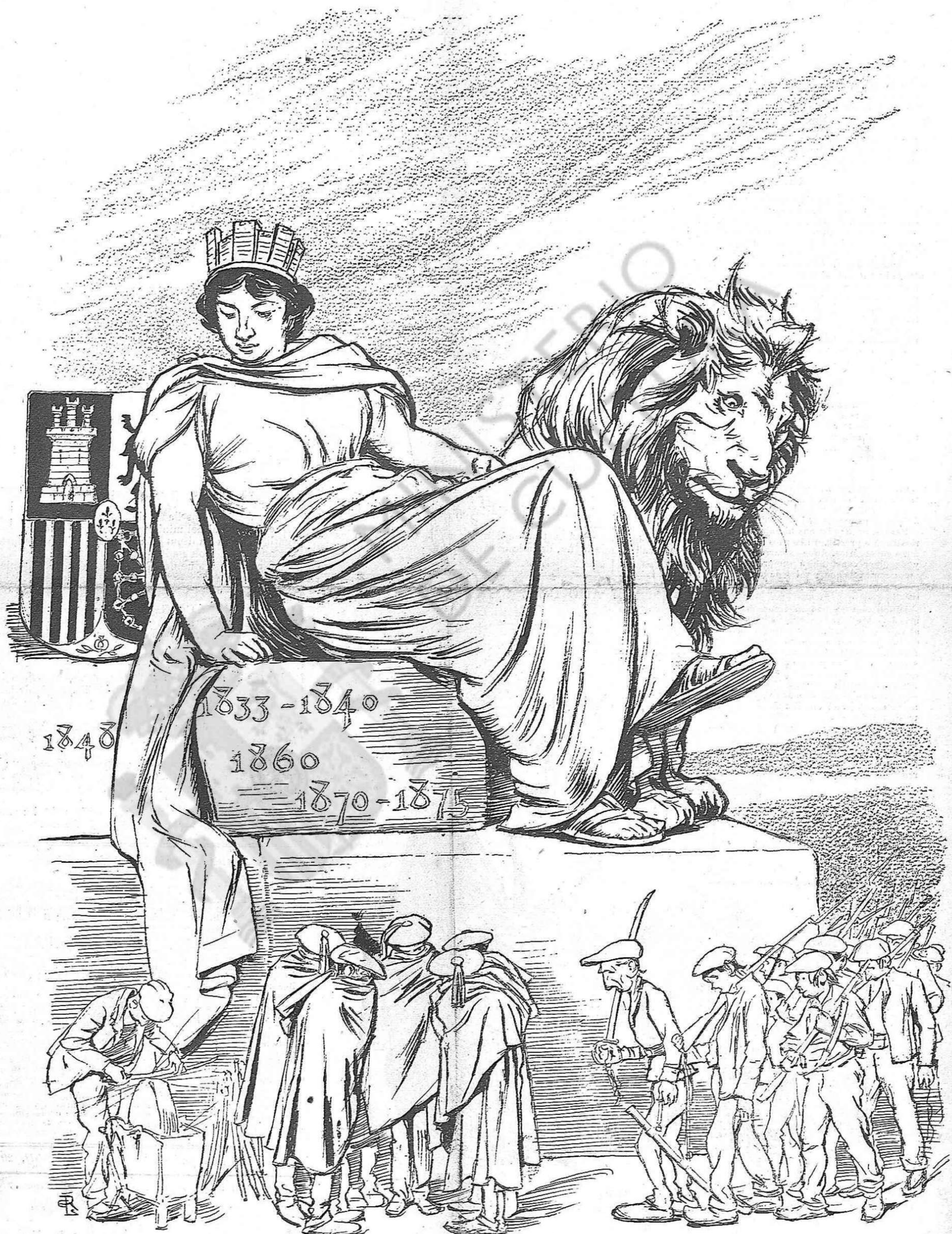
Ciudadans Tap de suro de Vilafranca, Manuel T. y A., Net dels Almogàvers, Joseph Ois, M. V. V., Pepet Panxeta, Enrich Bausá, Ll. y M. Isern, Escolá Vilafrangui, Melon Cansado, L' home dels nassos, G. J. M. Andréu, B. M. B., P. G. y Güell, Un dels Apats y Lletras, J. B. Barbé, J. Sallentag, y Vila de Roda:—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá J. R. P. (Reus): La noticia es mes propia per ser insertada en algun periódich de aqueixa localitat que á LA CAMPANA.—J. Pujadas Truch: Va bastant bé.—J. Restrillado: De poesias castellanas no n' admetém.—Quimet Borrell: Va bé: ho publicarem.—Ruy de Gorch: No 'ns acaba de fé 'l pes.—Antonet del Corral: Salvada alguna incorrecció podrá publicarse.—E.: Es fluix.—L' avi Riera: La seva composició adoleix de falta d' espontaneitat, ademés de ser la idea un tant gastada.—Pere Culleraire: Lo mateix li dihem á vosté.—E. Arólas: Las composicions no 'ns acaban de agradar.—Félix Cana: La primera está bé: la segona es molt gastada.—Marangy: Va bé: la publicarem.—M. Llibori: Lo qu' ens comunica té alguna gravetat, y no podém insertarho sense una firma que 'n respongui.—Anton del Singlot: Aceptém la seva composició.—J. S. (Un obrer): La décima que 'ns envia sembla la del sereno: ai nostre entendre 'ls obrers mereixen alguna cosa millor.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

NACIÓ ESCARMENTADA... (per J. LLUÍS PELLICER.)

—Per més que 'us prepareu, no 'us perdo de vista!